

Věc C-514/21

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

20. srpna 2021

Předkládající soud:

Court of Appeal (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

30. července 2021

Navrhovatel:

LU

Odpůrce:

Minister for Justice and Equality

[OMISSIS]

[Procesní kroky, které vedly k vydání usnesení Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko) o předložení dosud nevyřešených otázek Soudnímu dvoru]

[OMISSIS] [Jména právních zástupců účastníků řízení]

THE COURT OF APPEAL (ODVOLACÍ SOUD)

[OMISSIS] [Spisová značka vnitrostátního řízení a složení senátu]

**VE VĚCI TÝKAJÍCÍ SE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
(ZÁKON O EVROPSKÉM ZATÝKACÍM ROZKAZU Z ROKU 2003)**

(VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ)

MEZI

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTR PRO
SPRAVEDLNOST A ROVNÉ PŘÍLEŽITOSTI, IRSKO)**

[OMISSIS] Odpůrce

A

LU

[OMISSIS] Navrhovatel

ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

PODLE ČLÁNKU 267

SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ EVROPSKÉ UNIE

Předkládající soud

- 1 Tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podává Court of Appeal (Odvolací soud) [OMISSIS]
[OMISSIS]

Účastníci řízení a jejich zástupci

- 2 Účastníky tohoto řízení jsou:
Minister for Justice and Equality (ministr pro spravedlnost a rovné příležitosti, dále jen „*ministr*“), [OMISSIS]
LU (dále jen „*navrhovatel*“) [OMISSIS] [Jména právních zástupců účastníků řízení]

Předmět sporu v původním řízení

- 3 Maďarsko žádá na základě evropského zatýkacího rozkazu (EZR) vydaného dne 27. července 2017 o předání navrhovatele. Prostřednictvím EZR je požadováno předání navrhovatele za účelem výkonu zbývajících 11 měsíců z jednoletého trestu odnětí svobody, který byl navrhovateli uložen v návaznosti na odsouzení navrhovatele za čtyři trestné činy, které navrhovatel spáchal, když se dopustil domácího násilí na své bývalé manželce, dítěti a tchýni, včetně napadení své bývalé manželky a neoprávněného omezování osobní svobody bývalé manželky a jejich společného dítěte. Tyto trestné činy byly spáchány v srpnu 2005 a v tomto usnesení jsou označovány jako „*trestné činy z roku 2005*“.
- 4 Pod písmenem b) EZR jsou jakožto relevantní vykonatelné rozsudky specifikovány rozsudek Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi, Maďarsko) (v postavení soudu prvního stupně) ze dne 10. října 2006 a rozsudek Borsod-Abaúj Zemplén Court (župní soud pro Boršod-Abov-Zemplín, Maďarsko) (v postavení odvolacího soudu) ze dne 19. dubna 2007.
- 5 EZR byl v několika ohledech nejasný a High Court (Vrchní soud, Irsko) považoval za nezbytné podat [OMISSIS] několik navazujících žádostí o

doplňující informace. Z informací poskytnutých v odpovědi na tyto žádosti, ve spojení s EZR, je patrný následující sled událostí:

- Dne 10. října 2006 byl navrhovatel odsouzen u Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) za trestné činy z roku 2005, a to po konání soudních jednání ve dnech 23. května 2006 a 10. října 2006. Navrhovatel se těchto jednání zúčastnil.
- Dne 19. dubna 2007 byl navrhovatel za trestné činy z roku 2005 odsouzen v rámci odvolacího řízení vedeného u County Court of Borsod-Abaúj Zemplén (župní soud pro Boršod-Abov-Zemplín). Navrhovatel byl na toto jednání řádně předvolán. Nedostavil se sice osobně, byl však zastoupen zvoleným obhájcem.
- V důsledku těchto odsuzujících rozsudků byl navrhovateli uložen trest odnětí svobody v délce jednoho roku. Výkon tohoto trestu byl však podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let.
- Navrhovatel strávil jeden měsíc ve vazbě, a to v dubnu/květnu 2006, takže z uloženého trestu odnětí svobody zbylo nejvýše 11 měsíců (tato zbývající doba trestu odnětí svobody byla podmíněně odložena, jak je uvedeno výše).
- V prosinci 2010 byl navrhovatel odsouzen v prvním stupni u Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) za trestný čin neplacení výživného na dítě (dále jen „trestný čin neplacení výživného“). Navrhovatel se účastnil soudních jednání konaných ve dnech 15. listopadu a 13. prosince 2010, nebyl ale přítomen, když soud vynesl dne 16. prosince 2010 rozsudek. Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) uložil navrhovateli peněžitý trest. Nevydal žádné rozhodnutí ohledně trestu, který byl navrhovateli uložen za trestné činy z roku 2005. Ke spáchání trestného činu neplacení výživného došlo v roce 2008 (během zkušební doby podmíněného odsouzení za trestné činy z roku 2005).
- Proti rozhodnutí Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) bylo podáno odvolání, není však jasné kým. V červnu 2012 Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci, Maďarsko) uložený trest změnil, přičemž – namísto peněžitého trestu – navrhovatele odsoudil k trestu odnětí svobody v délce 5 měsíců, zakázal mu vstup na veřejné akce na dobu 1 roku a nařídil výkon trestu, který byl navrhovateli uložen za trestné činy z roku 2005. Navrhovatel byl předvolán k účasti na jednání u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci), předvolání si však nepřevzal. Podle maďarského práva bylo toto předvolání považováno za řádně doručené. Navrhovatel nebyl na jednání přítomen, nicméně soud jmenoval obhájce, který se soudního

jednání účastnil a následně podal v zastoupení navrhovatele návrh na obnovení řízení a žádost o milost.

- Z informací, které má High Court (Vrchní soud) k dispozici, nevyplyvá přesný právní základ pro nařízení výkonu trestu vydané Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci), zejména zda bylo toto nařízení povinné nebo záleželo na uvážení soudu.
- V září 2012 vydalo Maďarsko evropský zatýkácí rozkaz, kterým se domáhá předání navrhovatele za účelem výkonu trestů, které mu byly uloženy jak za trestné činy z roku 2005, tak za trestný čin neplacení výživného.
- Navrhovatel se svým předáním nesouhlasil a z důvodů uvedených v rozsudku High Court (Vrchní soud) [OMISSIS] ze dne 19. května 2015 (*sub nom* Minister for Justice and Equality v. AB [2015] IEHC 338) High Court (Vrchní soud) jeho předání odmítl.
- Dne 28. října 2015 Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) uložil Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi), aby posoudil nutnost nařízení obnovení řízení ohledně trestných činů z roku 2005. Řízení o návrhu na povolení obnovení řízení bylo zahájeno navrhovatelem, který však nebyl na jednání u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) přítomen.
- Dne 24. října 2016 Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) žádost o obnovení řízení zamítl. Navrhovatel se k Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) nedostavil, byl však zastoupen obhájcem, kterého si sám zvolil.
- Navrhovatel podal proti rozhodnutí Encsi Municipal Court (Městský soud v Encsi) odvolání. Toto odvolání bylo projednáno u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) dne 20. března 2017. Navrhovatel se k jednání nedostavil, byl ale zastoupen obhájcem, kterého si sám zvolil. Řízení bylo odročeno na 29. března 2017, kdy Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) vyhlásil své rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovení řízení.
- V důsledku tohoto rozhodnutí byl trest odnětí svobody uložený navrhovateli v návaznosti na odsuzující rozsudek, kterým byl navrhovatel odsouzen za trestné činy z roku 2005 – jehož výkon nařídil Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) v červnu 2012 –, z hlediska maďarského práva znovu vykonatelný.
- EZR, o který se v tomto řízení jedná, [byl] následně vydán dne 27. července 2017.

- 6 Soud má předběžně za to, že řízení u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci), které vedlo k odsouzení navrhovatele za trestný čin neplacení výživného, uložení trestu navrhovateli za tento trestný čin a nařízení výkonu trestu, přičemž toto řízení bylo vedeno v nepřítomnosti navrhovatele, nebylo v souladu s článkem 6 [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod] EÚLP. Z informací, které jsou v současné době k dispozici, nelze dovodit, že se navrhovatel svého práva účastnit se tohoto řízení vzdal. Obdobně má soud předběžně za to, že má-li být řízení u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) správně považováno za „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, pro účely předání v projednávané věci, nejsou splněny [OMISSIS] podmínky článku 4a/článku 45. Skutečnou otázkou, která je v odvolacím řízení [OMISSIS] řešena, je, zda jsou takové skutečnosti pro rozhodnutí o předání vůbec relevantní. Pokud bude konstatováno, že relevantní jsou, bude možná před konečným posouzením otázky, zda je skutečně nutno předání vzhledem ke skutkovému stavu odmítnout, nezbytné provést další šetření.
- 7 Byla vznesena řada různých důvodů na podporu námitek proti předání, přičemž všechny tyto důvody byly High Court (Vrchní soud) zamítnuty. Soud v tomto odvolacím řízení již některé důvody na podporu námitek proti předání zamítl. Pro účely této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jsou relevantní pouze dva související důvody na podporu námitek proti předání:
- 1) Navrhovatel tvrdí, že za situace, kdy je trest odnětí svobody, jenž mu byl uložen za trestné činy z roku 2005 (což je právě trest, pro který se požaduje jeho předání), vykonatelný pouze z důvodu jeho pozdějšího odsouzení za trestný čin neplacení výživného, které následně vedlo k tomu, že Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) v červnu 2012 nařídil výkon trestu, představují řízení, která vedla k odsouzení a k nařízení výkonu trestu, „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV) (dále jen „*rámcové rozhodnutí*“), které bylo provedeno do irského práva článkem 45 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003). Navrhovatel tvrdí, že na tomto základě by mělo být jeho předání odmítnuto, neboť tato řízení, zejména řízení u Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci), které vedlo k nařízení výkonu trestu, byla vedena *in absentia*, aniž by byla použitelná některá z podmínek stanovených v čl. 4a odst. 1/článku 45.
 - 2) Navrhovatel tvrdí, že řízení, která vedla k jeho odsouzení za trestný čin neplacení výživného a k nařízení výkonu trestu, byla vedena v rozporu s jeho [právem na] spravedlivý proces zaručeným článkem 6 [OMISSIS] EÚLP. Vzhledem k tomu, že tato řízení byla vedena *in absentia*, a jelikož je zřejmé, že navrhovatel nebude mít nárok na obnovení řízení ani [na] odvolání, které by mohly vést ke změně odsuzujícího rozsudku nebo nařízení výkonu trestu v případě předání, navrhovatel tvrdí, že by jeho předáním v rámci výkonu EZR došlo ke „*zjevnému porušení*“ článku 6 EÚLP, jakož i článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a že za takových okolností

článek 37 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003) vyžaduje, aby soud jeho předání odmítl.

- 8 Tyto důvody jsou ministrem zpochybňovány. Pokud jde o bod 1 výše, ministr tvrdí, že z rozsudku ze dne 22. prosince 2017, Samet Ardic (C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026, dále jen „rozsudek ve věci Ardic“), vyplývá, že řízení, které vedlo k odsouzení navrhovatele za trestný čin neplacení výživného, nepředstavuje „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu článku 4a/článku 45; soudním jednáním ve smyslu těchto ustanovení bylo soudní jednání vedené u County Court of Borsod-Abaúj Zemplén (župní soud pro Boršod-Abov-Zemplín), které vedlo k vydání rozsudku ze dne 19. dubna 2007. Jak konstatoval soudce High Court (Vrchní soud), tento rozsudek splňoval požadavky článku 4a/článku 45 v plném rozsahu. Nařízení výkonu trestu vydané Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miskovci) v červnu 2012 bylo opatřením týkajícím se způsobu výkonu trestu odnětí svobody a neovlivnilo „povahu ani výši“ trestu odnětí svobody, který byl navrhovateli v minulosti uložen v návaznosti na jeho odsouzení za trestné činy z roku 2005. Pokud jde o bod 2, ministr tvrdí, že řízení, která vedla k odsouzení navrhovatele za trestný čin neplacení výživného a k pozdějšímu nařízení výkonu trestu, nejsou pro rozhodnutí o výkonu či odmítnutí výkonu EZR relevantní. I kdyby došlo k porušení článku 6 (přičemž ministr žádné takové porušení nepřipouští), rozhodnutí o případném prostředku nápravy přísluší soudům vystavujícího státu (a [OMISSIS] zdejší soud by měl předpokládat, že navrhovatel by měl v případě předání k dispozici účinný prostředek nápravy) a žádné takové porušení se ani neblíží hranici závažnosti, která by mohla odůvodnit odchýlení se od obecného postoje dle rámcového rozhodnutí, a sice že rozkazy mají být vykonávány.

Relevantní právní úprava

European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003) (ve znění pozdějších předpisů)

- 9 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003) (ve znění pozdějších předpisů) (dále jen „zákon z roku 2003“) provádí rámcové rozhodnutí do irského práva.
- 10 Článek 45 zákona z roku 2003 využívá možnost, která byla členským státům poskytnuta článkem 4a. Stanoví, že „[n]ikdo nebude podle tohoto zákona předán, pokud se osobně nezúčastnil soudního jednání, které vedlo k uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, ve vztahu k nimž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí náležitosti požadované pod písm. d) body 2, 3 a 4 formuláře rozkazu uvedeného v příloze Rámcového rozhodnutí, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV“. Body 3.1a, 3.1b, 3.2 a 3.3 odpovídají čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) (článek 45 je v plném rozsahu citován v příloze této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce).

- 11 Článek 37 odst. 1 zákona z roku 2003 (mimo jiné) stanoví:

„Nikdo nebude předán podle tohoto zákona, pokud

a) by jeho předání bylo neslučitelné s povinnostmi státu podle (i) Úmluvy nebo (ii) protokolů k Úmluvě“.

Listina

- 12 Článek 47 odst. 2 Listiny stanoví:

„Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.“

- 13 Článek 48 odst. 2 stanoví:

„Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

Rámcové rozhodnutí

- 14 Bod 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí (mimo jiné) stanoví, že toto rozhodnutí *„ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie [...], zejména v kapitole IV uvedené listiny“.*
- 15 Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí (vložený článkem 2 rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV) stanoví:

„Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

a) byla včas

i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem [...]

a

ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,

nebo

b) *věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována*

nebo

c) *poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:*

i) *výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,*

nebo

ii) *nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě*

nebo

d) *neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:*

i) *toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí,*

a

ii) *bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkácí rozkaz. “*

Relevantní judikatura

- 16 Článek 4a byl předmětem posouzení Soudního dvora v rozsudku ve věci Ardic. Soudní dvůr v této věci rozhodl, že v případě, že bylo rozhodnuto o vině dotčené osoby za spáchání trestného činu a byl jí uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl následně zčásti odložen na základě splnění určitých podmínek, pojem „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, musí být ve smyslu článku 4a „*vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje následné řízení o odvolání tohoto odkladu z důvodu porušení uvedených podmínek ve zkušební době za předpokladu, že rozhodnutí o odvolání odkladu přijaté v tomto řízení nemění povahu ani výši původně uloženého trestu*“.
- 17 Irskými soudy bylo opakovaně posuzováno kritérium umožňující určit, zda musí být předání odmítnuto z důvodu, že by bylo neslučitelné s článkem 6 EÚLP. Dotčená judikatura klade důraz na přísné podmínky stanovené pro odmítnutí. Ve

věci Minister for Justice v. Stapleton [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669, Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) prohlásil, že „*při rozhodování o vydání příkazu k předání musí soudy vykonávajícího členského státu vycházet z domněnky, že soudy vystavujícího členského státu zajistí „dodržování [...] lidských práv a základních svobod“, jak vyžaduje čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii*“ (bod 70). Ve věci Minister for Justice and Equality v. Celmer [2019] IESC 80, [2020] 1 ILRM 121 – v níž argumentace odpírající předání vycházela především z článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny – formuloval Supreme Court (Nejvyšší soud) kritérium v tom smyslu, zda by v případě předání došlo k porušení „*podstaty základního práva na spravedlivý proces*“ vyžádané osoby. Soud dovodil toto kritérium z rozsudku velkého senátu ze dne 25. července 2018 vydaného ve věci L. M. (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).

- 18 Judikatura Evropského soudu pro lidská práva zdůrazňuje pevně zakotvenou a zásadní povahu pravidla zakazujícího vedení řízení a vydání odsuzujícího rozsudku *in absentia*, nepojí-li se s ním právo na obnovení řízení: Stoičkov v. Bulharsko (9808/02) 44 EHRR 14, Sejdivic v. Itálie (56581/00, 2006) a Othman v. Spojené království (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. Povinnost smluvních stran zaručit obžalovanému právo být přítomen v jednací síni – buď na prvním jednání vedeném proti němu, nebo během nového řízení – „*je jedním z hlavních znaků článku 6*“ (Sejdivic, bod 84). Ve věci Othman ESLP uvedl, že „*Soud ve svých rozhodnutích judikoval, že rozhodnutí o vyhoštění nebo vydání může výjimečně vyvolat problém v souvislosti s [článkem] 6, pokud uprchlík byl vystaven nebo hrozilo, že bude vystaven, zjevnému odepření spravedlnosti v dožadujícím státě*“ (bod 258). Dále podotkl, že Soud naznačil, že „*některé formy nespravedlnosti mohou představovat zjevné odepření spravedlnosti*“, včetně „*odsouzení in absentia bez možnosti dosáhnout následně nového rozhodnutí o opodstatněnosti obvinění*“ (bod 259).
- 19 Z hlediska irského práva „*[j]e naprosto jasná zásada, podle níž platí, že aby mohla osoba obviněná z trestného činu vykonávat svá práva zaručená čl. 38 odst. 1 Ústavy, který zakazuje vedení trestního řízení, „není-li v souladu s právem“, musí tato osoba vědět, kdy a kde má být souzena*“ (O’ Brien v. Coughlan [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, bod [6] [OMISSIS]). Právo obviněného být přítomen a účastnit se řízení, které je proti němu vedeno, bylo kvalifikováno jako „*základní ústavní právo obviněného, které je každý soud povinen chránit a prosazovat*“ (viz soudce Murphy ve věci Lawlor v. Hogan [1993] ILRM 606 až 610). Toto právo se vztahuje i na jednání o uložení trestu a na jednání, která mohou vést k přeměně podmíněně odloženého trestu na trest nepodmíněný nebo k výkonu podmíněně odloženého trestu. Právo být přítomen však není absolutní a za určitých vymezených okolností je možno se jím vzdát.
- 20 Konečně se navrhovatel odvolal na dvě další rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, a sice Böhmer v. Německo (37568/97) (ze dne 3. října 2002) a El Kaada v. Německo (2130/10) (ze dne 12. listopadu 2015), jakožto rozhodnutí, jimiž ESLP konstatoval použití článku 6 EÚLP na rozhodnutí o výkonu podmíněně odložených trestů za určitých okolností. V obou těchto rozhodnutích

ESLP konstatoval, že došlo k porušení presumpce neviny zakotvené v čl. 6 odst. 2 EÚLP, když došlo k přeměně podmíněně odložených trestů na tresty nepodmíněné na základě skutečnosti, že dotčená osoba spáchala další trestný čin, a to za okolností, kdy bylo toto rozhodnutí učiněno před pravomocným rozhodnutím o vině v rámci soudního jednání vedeného v souladu s článkem 6.

Důvody pro podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 21 Soud vydal podrobný rozsudek v rámci tohoto řízení (citace: [2021] IECA [OMISSIS]2)10), jakož i v řízení o jiném odvolání, kde byly vzneseny podobné otázky a ve kterém bylo rovněž rozhodnuto o podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce (Minister for Justice & Equality v Szamota [2021] IECA 109). Tyto rozsudky – a zejména rozsudek soudu ve věci Szamota – podrobně rozvádějí důvody, proč má soud za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nezbytná pro rozhodnutí soudu o podaných odvoláních. Kopie těchto rozsudků jsou připojeny k tomuto usnesení jako **přílohy 1 a 2**.
- 22 Skutkový stav v projednávané věci se v několika ohledech liší od rozhodnutí ve věci Ardic. Na rozdíl od rozhodnutí ve věci Ardic došlo v projednávané věci k výkonu trestu odnětí svobody uloženého navrhovateli za trestné činy z roku 2005 (který byl, na rozdíl od situace ve věci Ardic, původně v plném rozsahu odložen) v důsledku jeho pozdějšího odsouzení za trestný čin neplacení výživného. Toto odsouzení mělo podle všeho rozhodující vliv na přeměnu původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný. Další rozdíl spočívá v tom, že navrhovatel, na rozdíl od S. Ardice, nemá žádné právo být v případě předání vyslechnut *ex post*. Navrhovatel již žádal o obnovení řízení ohledně trestného činu neplacení výživného, jeho žádost však byla neúspěšná.
- 23 I za těchto okolností lze nicméně říci, že nařízení výkonu trestu vydané Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) bylo pouze „rozhodnutím týkajícím se výkonu nebo uplatnění dříve uloženého trestu odnětí svobody“ a že účelem ani účinkem tohoto rozhodnutí, ani odsouzení navrhovatele za trestný čin zanedbání péče o dítě nebylo měnit povahu nebo výši trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za trestné činy z roku 2005. I když rozhodnutí o přeměně původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný má pro dotčenou osobu zjevně závažné důsledky, v rozsudku Ardic bylo konstatováno, že takové rozhodnutí nemá za následek změnu povahy nebo výše tohoto trestu. Na tomto základě by bylo možno vyvodit, že na přesné povaze rozhodnutí, na základě kterého dojde k výkonu trestu odnětí svobody – ať již se jedná o rozhodnutí o zrušení podmíněného propuštění z důvodu porušení podmínek propuštění, jako tomu bylo ve věci Ardic, nebo o rozhodnutí o přeměně původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný v důsledku odsouzení za další trestný čin, jako je tomu v projednávané věci –, nezáleží.
- 24 Zároveň má soud za to, že okolnosti zde předkládané mají mnohem užší vazbu na článek 6 EÚLP (a na článek 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny), než tomu bylo ve věci

Ardic. Trest odnětí svobody za trestné činy z roku 2005 je vykonatelný pouze z důvodu odsouzení navrhovatele *in absentia* a uložení trestu navrhovateli za trestný čin zanedbání péče o dítě. Jinak by neexistoval žádný vykonatelný trest odnětí svobody, pro který by bylo možno nařídít předání na základě EZR. V této souvislosti navrhovatel uvedl, že stejně jako by zdejší soudy neuznaly odsouzení *in absentia* za trestný čin zanedbání péče o dítě, ani by odsouzení *in absentia* za takový trestný čin nevykonaly (z důvodu ustanovení článku 4a/článku 45), neměly by toto odsouzení uznat ani vykonat pro účely předání navrhovatele pro trestné činy z roku 2005.

- 25 Bude-li se vycházet z předpokladu, že článek 4a/článek 45 by bránil předání navrhovatele za účelem výkonu trestu, který mu byl uložen za trestný čin zanedbání péče o dítě, bylo by patrně zvláštní, [OMISSIS] [pokud] by měl být navrhovatel předán za účelem výkonu trestu, který mu byl uložen za trestné činy z roku 2005, když tento trest je vykonatelný pouze z důvodu [OMISSIS] téhož odsouzení *in absentia*.
- 26 Podle názoru tohoto soudu se judikatura ESLP posuzovaná ve věci Ardic, jako je rozhodnutí Boulois v. Lucembursko, touto otázkou ve skutečnosti nezabývá. Rozhodnutí ve věci Boulois se netýkalo přeměny původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný, která by byla způsobena pozdějším odsouzením. V uvedené věci se spíše jednalo o rozhodnutí týkající se vycházky z věznice, podmíněného propuštění a transferu vězňů, která byla vydána ředitelstvím věznice v Lucembursku. Naproti tomu, v projednávané věci [OMISSIS] není pochyb o tom, že se článek 6 na navrhovatelovo trestní řízení, odsouzení a trest za trestný čin zanedbání péče o dítě vztahuje. Jak již bylo uvedeno, toto odsouzení bylo podle všeho rozhodující pro účely výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody uloženého navrhovateli za trestné činy z roku 2005. Podstatné je, že toto odsouzení bylo příčinou realizace výkonu tohoto trestu.
- 27 Za těchto okolností je podle názoru tohoto soudu obhajitelná teze, že nařízení výkonu trestu vydané Miskolc Court of Appeal (Odvolací soud v Miškovci) je natolik těsně spjato s odsouzením za trestný čin neplacení výživného, že porušení čl. 6 odst. 1 EÚLP, které tento odsuzující rozsudek činí vadným, musí mít vliv i na uvedené nařízení výkonu trestu. Tuto argumentaci pravděpodobně podporují rozhodnutí ESLP ve věcech Böhmer v. Německo a El Kaada v. Německo. Na rozdíl od Boulois a ostatní judikatury zmíněné v rozsudku ve věci Ardic se tato dvě rozhodnutí týkala výkonu podmíněně odloženého trestu na základě spáchání pozdějšího trestného činu. Skutkové okolnosti byly sice odlišné v tom, že soudy vydaly nařízení výkonu trestu na základě rozhodnutí o vině, které nevycházelo z pravomocného odsouzení vydaného po provedení trestního řízení – což vedlo k porušení čl. 6 odst. 2 EÚLP –, nicméně stejně jako byla nařízení o výkonu trestu ve věcech Böhmer a El Kaada právně vadná z toho důvodu, že se opírala o rozhodnutí o vině, které bylo v rozporu s čl. 6 odst. 2 EÚLP, tak v případě navrhovatele je nařízení výkonu trestu [OMISSIS] právně vadné z toho důvodu, že vychází z rozhodnutí o vině – odsouzení za trestný čin neplacení výživného –,

kteřé porušuje čl. 6 odst. 1 EÚLP. Lze říci, že ve druhém, stejně jako v prvním případě bylo „*znevýhodnění, které je [...] srovnatelné s trestem*“ – zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody vycházejícího z původního odsouzení –, uloženo v důsledku „*nového trestného činu*“ (Böhmer, bod 66).

- 28 Rozhodnutí ve věcech Böhmer a El Kaada lze tedy vykládat tak, že podporují šířeji vymezenou zásadu, podle níž v případě, že je žádán výkon podmíněně odloženého trestu v důsledku následného spáchání dalšího trestného činu, musí být toto nařízení výkonu trestu založeno na rozhodnutí o vině, které je v souladu s článkem 6 EÚLP.
- 29 Pokud jde o závažnost porušení v projednávané věci, judikatura ESLP nasvědčuje tomu, že odsouzení osoby *in absentia*, bez možnosti dosáhnout následně nového rozhodnutí o opodstatněnosti obvinění, může v zásadě představovat „*zjevné odepření spravedlnosti*“, a rozhodnutí o vydání (nebo předání) tak může „*výjimečně*“ vyvolat problém v souvislosti s článkem 6. Samotný článek 4a tento postoj odráží – výslovně opravňuje soudy vykonávajících států odmítnout předání, pokud „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, (tak jak je tento slovní obrat vykládán) proběhlo *in absentia* za okolností, které představují porušení čl. 6 odst. 1. Odsouzení *in absentia* jsou správně považována za závažnou záležitost, která vyžaduje uplatnění základních norem trestního soudnictví a základních práv a odůvodňuje i natolik krajní řešení, jako je odmítnutí předání. Je nutno zdůraznit, že ve věcech spadajících do působnosti článku 4a není vykonávající stát povinen ponechat nápravu případného porušení článku 6 na soudech vystavujícího státu.
- 30 Pokud jde o působnost čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí, lze podle názoru soudu tvrdit, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dané v projednávané věci, věcné zachování práv vyžádané osoby podle článku 6 (i práv, která pro ni vyplývají z článků 47 a 48 Listiny a o něž v projednávané věci jde, jelikož režim EZR byl vytvořen unijním právem) vyžaduje, aby „*soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí*“, bylo vykládáno tak, že zahrnuje i pozdější trestní řízení, v němž dojde k odsouzení, pakliže hrálo toto odsouzení klíčovou roli při výkonu původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, ve vztahu k němuž je žádáno o předání.
- 31 Tím by se sice rozšířila kategorie relevantních „rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1, lze ale říci, že by to nemělo negativní vliv na účinnost mechanismu evropského zatýkacího rozkazu, ani by ji to neohrozilo, když jsou členské státy stejně povinny dodržovat ve svých trestních řízeních čl. 6 odst. 1 EÚLP. Pokud tedy dojde k přeměně podmíněně odloženého trestu na trest nepodmíněný na základě pozdějšího odsouzení, není podle všeho vystavující stát nepřiměřeně zatěžován, je-li jeho povinností prokázat, že vyžádaná osoba se účastnila soudního jednání, které k tomuto odsouzení vedlo (a případně i jednání o uložení trestu), nebo – pokud tomu tak není – že byla jinak dodržena její práva zakotvená v článku 6.

- 32 Za těchto okolností nemůže soud dospět k závěru, že rozhodnutí ve věci Ardic jednoznačně vylučuje přijetí námitek proti předání uplatněných navrhovatelem, a ve světle těchto pochybností, jakož i s přihlédnutím k zásadnímu významu dotčených problémů a potřebě jasnosti a jistoty ohledně rozsahu povinností, jimiž jsou vystavující a vykonávající stát v této souvislosti vázány, má soud za to, že je na místě obrátit se na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU.

Předběžné otázky

- 33 Soud pokládá následující předběžné otázky. V závislosti na odpovědi na otázku 1 je možné, že již nebude nutné zabývat se otázkami následujícími.

1. a) *Je-li žádáno o předání vyžádané osoby za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který byl původně podmíněně odložen, ale později byl nařízen jeho výkon v důsledku odsouzení vyžádané osoby za další trestný čin, a bylo-li toto nařízení výkonu trestu vydáno soudem, který vyžádanou osobu za tento další trestný čin odsoudil a uložil jí za něj trest, jsou řízení vedoucí k tomuto pozdějšímu odsouzení a nařízení výkonu trestu součástí „soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV), ve znění pozdějších předpisů?*

b) *Je pro odpověď na otázku 1 písm. a) relevantní to, zda byl soud, který nařízení výkonu trestu vydal, ze zákona povinen toto nařízení vydat, nebo zda měl ve vztahu k vydání tohoto nařízení určitý prostor pro uvážení?*

2. *Je za okolností uvedených v otázce 1 výše vykonávající soudní orgán oprávněn zjišťovat, zda řízení vedoucí k pozdějšímu odsouzení a nařízení výkonu trestu, která proběhla v nepřítomnosti vyžádané osoby, byla vedena v souladu s článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), a zejména zda nepřítomnost vyžádané osoby představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces?*

3. a) *Pokud za okolností uvedených v otázce 1 výše dojde vykonávající soudní orgán k závěru, že řízení vedoucí k pozdějšímu odsouzení a nařízení výkonu trestu nebyla vedena v souladu s článkem 6 EÚLP, a zejména že nepřítomnost vyžádané osoby představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces, je vykonávající soudní orgán oprávněn či povinen: a) odmítnout předání vyžádané osoby z důvodu, že by takové předání bylo v rozporu s článkem 6 EÚLP nebo článkem 47 či čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (Listina), nebo b) požadovat jakožto podmínku předání, aby vystavující soudní orgán poskytl záruku, že vyžádaná osoba bude mít po předání nárok na obnovení řízení nebo odvolání, bude mít právo se těchto řízení účastnit a tato řízení umožní opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů, což může vést ke změně původního rozhodnutí, a to ve vztahu k odsouzení, které vedlo k nařízení výkonu trestu?*

b) *Je pro účely otázky 3 písm. a) výše kritériem, jež je nutno použít, to, zda by předání vyžádané osoby porušilo podstatu jejích základních práv podle článku 6 EÚLP nebo článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, a pokud ano, dostačuje skutečnost, že řízení, která vedla k pozdějšímu odsouzení a nařízení výkonu trestu, byla vedena in absentia a že v případě předání nebude mít vyžádaná osoba právo na obnovení řízení nebo odvolání, k tomu, aby vykonávající soudní orgán mohl dospět k závěru, že by předání podstatu těchto práv porušilo?*

Závěr [úvahy]

- 34 Toto odvolací řízení se přerušuje do doby rozhodnutí SDEU o uvedených předběžných otázkách. Vzhledem k tomu, že navrhovatel byl propuštěn z vazby na kauci, nepovažuje soud za vhodné žádat, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém nebo ve zrychleném řízení.

[OMISSIS] [Podpisy členů senátu]

PŘÍLOHA – ČLÁNEK 45 ZÁKONA Z ROKU 2003

[OMISSIS] Nikdo nebude podle tohoto zákona předán [OMISSIS], pokud evropský zatýkácí rozkaz neuvádí náležitosti požadované pod písm. d) body 2, 3 a 4 formuláře rozkazu uvedeného v příloze Rámcového rozhodnutí [OMISSIS] [...], jak jsou uvedeny v tabulce připojené k tomuto ustanovení.

TABULKA

d) Uved'te, zda se dotyčná osoba osobně zúčastnila soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. ☐ Ano, dotyčná osoba se osobně zúčastnila soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

2. ☐ Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

3. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:

☐ 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána (den/měsíc/rok), a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, a byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

☐ 3.1b dotyčná osoba nebyla osobně předvolána, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- ☐ 3.2 dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována;

NEBO

- ☐ 3.3 dotyčné osobě bylo rozhodnutí doručeno (den/měsíc/rok) a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
- ☐ dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

- ☐ dotyčná osoba nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;

NEBO

- ☐ 3.4 dotyčná osoba toto rozhodnutí osobně neobdržela, avšak
- dotyčné osobě bude toto rozhodnutí osobně doručeno neprodleně po jejím předání, a
- jakmile jí bude rozhodnutí doručeno, dotyčná osoba bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
- dotyčná osoba bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání a jejíž délka bude dnů.

4. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek.